

**КАСАНДРА КЛЕЪР, САРА РИЙС
БРЕНЪН, МОРИЙН ДЖОНСЪН
ВЪЗХОДЪТ НА ХОТЕЛ
„ДЮМОР“**

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2015

chitanka.info

Краят на септември 1929 г.

Магнус веднага забеляза малката съблазнителна вампирка. Тя си проправяше път през тълпата, като за миг спря до оркестъра, за да потанцува шими. Късата ѝ коса беше идеално оформена, лъскавочерна и с прав бретон, досущ като на Луиза Брукс^[1]. Носеше електриковосиня рокля с наниз от деликатни мъниста, който се плъзгаше по коленете ѝ.

В много отношения момичето приличаше на обичайните клиенти на контрабандното заведение на Магнус и лесно се сливаше с тълпата на малкия дансинг. Но в нея имаше нещо отличително, нещо загадъчно и необичайно. Музиката беше бърза, а тя танцуваше в чувствен бавен ритъм. Кожата ѝ бе съвсем бяла, но не с прашната белота на козметична пудра. Когато приключи самотния си змийски танц на дансинга, точно пред саксофониста, тя се обърна и погледна право към Магнус. В този миг на яркочервената ѝ долна устна се появиха връхчетата на дълги зъби. Тя се усети, изкикоти се, покри с длан устата си и след малко зъбите се бяха прибрали.

Междувременно Алфи, който се беше вкопчил в бара за опора, продължаваше измислената си история.

— Викам му аз... Магнус, слушаш ли?

— Разбира се, Алфи — отвърна Магнус.

Алфи беше много красив и забавен клиент с отличен вкус за костюми и любов към силните коктейли. Разказваше смешни случки и имаше хубава усмивка. Беше банкер или нещо подобно. Може би брокер. Тези дни като че ли всички се занимаваха с пари.

— ... та викам му аз, не можеш да идеш с кораб до хотелската си стая. А той рече: „Амчи как да не мога. Аз съм капитан“. А аз, аз му казвам, казвам му...

— Момент, Алфи. Трябва да се погрижа за нещо.

— Тъкмо стигнах до най-интересното...

— Само един момент — повтори Магнус и го потупа по ръката.

— Ще се върна.

Алфи проследи погледа му и видя момичето.

— А, какво вкусно доматице — обяви той и кимна. — Но май не е по твоя вкус.

— Моят вкус е универсален — усмихна се Магнус.

— Е, размърдай се тогава. Тя няма да стои тук цяла нощ. Аз ще наглеждам бара — рече Алфи и плесна по плота. — Можеш да ми се довериш.

Магнус кимна на Макс, отличния си барман, и той веднага направи още един коктейл на Алфи.

— Да не ти пресъхне гърлото, докато се върна.

— Мно'о мило — ухили се Алфи. — Ти си душица, Сух.

Магнус беше нарекъл бара си „При господин Сух“. Технически цяла Америка сега беше „на сухо“, защото алкохолът беше забранен^[2]. Но всъщност повечето градове бяха „мокри“ — направо залети с пиячка. Особено Ню Йорк. Всички в Ню Йорк пиеха и фактът, че вече го правеха незаконно, само увеличаваше удоволствието. Според Магнус контрабандните заведения се нареждаха сред най-великите постижения на човечеството. Интимни, празнични и незаконни, но не и неморални, те осигуряваха тръпката от риска, без да има истинска опасност.

„При господин Сух“ не беше особено просторно — тези локали рядко бяха просторни. Нали уж бяха тайни. Неговият беше скрит зад фасадата на магазин за перуки на Западна дващсет и пета улица. За да влезеш, трябваше да кажеш паролата на много стриктен портиер, който оглеждаше кандидат-клиентите през малък отвор в подсилената врата в дъното на магазина. Озовеш ли се вътре, минаваш по тесен коридор и влизаш в гордото владение на Магнус — десет маси и мраморен бар (внос от Париж), зад който имаше махагонови рафтове с всякакви екзотични питиета, до които беше успял да се докопа.

Голяма част от заведението бе заета от сцената и дансинга, който пулсираше под тропота на танцуващите. На сутринта щеше да е почистен и полиран, а драскотините от хилядите удари на обувките за танци нямаше да личат. Магнус внимателно се провря сред хората, които бяха така пияни и погълнати от забавлението, че дори не го забелязаха. Той се наслаждаваше на леките (понякога не толкова леки) удари на летящи ръце и ритаци крака, на усещането да е сред топли тела и да се носи на вълната на танцуващото множество, което приличаше на плътна, пулсираща маса.

Малката вампирка беше на не повече от шестнайсет години и му стигаше едва до гърдите. Той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Да ви почерпя едно питие? Насаме? Отзад?

Връхчетата на зъбите ѝ отново изскочиха, когато се усмихна.

Магнус се почувства окуражен — подобна леко зъбата усмивка вероятно не бе предизвикана от глад. Понякога алкохолът караше вампирските зъби да се покажат, но често, когато бяха наквасени, вампирите, също като мунданите, търсеха единствено солени храни и любовни преживявания.

— Насам — рече той, дръпна една завеса и разкри къс коридор, който водеше към врата в дъното. Точно зад главното помещение на клуба Магнус беше създал малка частна стая с цинков барплот. Тя беше обградена с големи, озарени отвътре от електрическа светлина стъклени панели с изображения на Дионис, гръцкия бог на виното. Там Магнус държеше най-доброто и най-лошото от стоката си и уреждаше поверителни дела.

— Не мисля, че сме се срещали — каза Магнус, когато тя се плъосна щастливо на столчето до бара и се завъртя.

— Но аз знам кой си. Ти си Магнус Бейн.

Говореше с един от нюйоркските акценти, с който Магнус още не беше свикнал, макар че живееше тук от месеци. Беше крещящ и отчетлив като примигваща неонова реклама. Носовете на обувките ѝ за танци от ярешка кожа бяха ожулени, а по токетата имаше петна от кал и от някакви други вещества, за които той нищо не искаше да знае. Това бяха обувки за танци и за ловуване.

— А как да те наричам?

— Наричай ме Доли — отвърна тя.

Магнус извади бутилка охладено шампанско от голямата вана с лед, в която имаше поне шейсет такива бутилки.

— Тук ми харесва — обяви Доли. — Изискано е.

— Радвам се, че мислиш така.

— Много места са изискани — продължи тя, посегна към един буркан на бара и си взе няколко накиснати във вишновка черешки. После започна да ги къса с дългите си (и вероятно мръсни) нокти. — Но само се преструват на изискани. Тук е друго. Имаш хубаво вино. Като т'ва.

Тя посочи долнопробното шампанско, от което Магнус тъкмо ѝ наливаше. Бутилката, както и останалите във ваната, беше много красива, но бе напълнена с евтино газирано вино и след това запечатана отново. Вампирите пиеха много и присъствието им тук му

излизаше скъпо, а и беше сигурен, че тя няма да усети разликата. Оказа се прав. Момичето изпи половината чаша на една глътка и му я подаде за още.

— Е, Доли — каза Магнус, докато пълнеше чашата. — Не ме интересува какви ги вършиш по улиците и където и да било, но си харесвам клиентелата. Смятам, че доброто обслужване изисква да се погрижа вампирите да не ги изядат под моя покрив.

— Не съм дошла да се храня — рече тя. — Ходим до „Боуъри“ за това. Казаха ми да дойда тук и да питам за теб.

Да, обувките определено наемкваха за „Боуъри“. Улиците в долната част на града често бяха кални.

— Нима? И кой е така любезен да се интересува от мен?

— Никой.

— Никой е любимото ми име — отбеляза Магнус.

Момичето се изкикоти и се завъртя със столчето. Пресуши отново чашата, протегна я за още и Магнус я напълни.

— Моят приятел...

— Никой.

— Никой, да. Срегнах го наскоро, но той е от нашите, сещаш ли се?

— Вампир.

— Точно. Е, те искат да ти кажа нещо. Казаха да се махнеш от Ню Йорк.

— Така ли? И защо?

Тя се изкикоти в отговор и донякъде се плъзна, изхлузи се леко от столчето и начена пиянски чарлстон на музиката, която гърмеше зад стената.

— Ами щото — рече, танцувайки — тук ще стане малко опасно. Заради мунданските пари и някаква прокоба. Всичко ще се срине или нещо такова. Парите де. А това значи, че светът ще свърши...

Магнус въздъхна вътрешно.

Долноземието на Ню Йорк бе едно от най-странните места, които беше посещавал, и отчасти заради това се зае да предлага незаконен алкохол на мунданите. Все пак не успяваше да се опази напълно от тези глупости. Хората ходеха на бар, за да говорят, долноземците също. Върколаците бяха параноици. Вампирите — клюкари. Всички имаха версии. Все нещо щеше да се случи, нещо

голямо. Времената бяха такива. Мунданите изкарваха абсурдно много пари на Уолстрийт и ги харчеха за труфила, кино и пиячка. Магнус разбираше това. Но долноземците се занимаваха с налудничави прокоби и безсмислени съперничества. Клановете се бореха за контрола над малки и незначителни територии. Феите действаха както винаги — от време на време откъкваха по някого пред Централ Парк Казино и го примамваха в техния свят с обещание за незабравимо парти.

Ако не друго, поне красива малка вампирка, която говори глупости, бе за предпочитане пред разлигавен пиян върколак. Магнус кимна с престорено разбиране и преброи наум бутилките с бренди и ром на лавиците под бара.

— Виж сега, тия мундани се опитват да събудят демон...

— Мунданите често го правят — рече Магнус и премести една бутилка със златен ром, погрешно сложена при рома с подправки. — Но напоследък обичат да се катерят по пилони и да се разхождат по крилата на двуместни самолети. Сега сме в ерата на глупавите хобита.

— Не, тези мундани са се заели сериозно.

— Те винаги се заемат сериозно, Доли — каза Магнус. — И накрая все става каша. Виждал съм много мундани, размазани по стените...

Внезапно един звънец на стената зазвъня трескаво и откъм главната зала проехтя силен вик:

— Нападение!

А след това се чуха писъци.

— Извини ме за момент — рече Магнус.

Остави бутилката с евтино шампанско на бара и показа с жест на Доли да си налива сама, както и без това щеше да направи.

Той се върна в бара, където цареше пълна лудост. Музикантите не бяха прибрали инструментите си, но бяха спрели да свирят. Някои хора гълтаха набързо питиетата си, други тичаха към вратата, а трети пицяха паникьосано.

— Дами и господа! — извика Магнус. — Моля, просто оставете чашите на масите. Всичко ще бъде наред. Останете по местата си.

Той вече имаше достатъчно редовни посетители, които бяха запознати с подобни ситуации. Те седнаха и безгрижно запалиха

цигари, като само хвърляха по някой поглед към остриетата на брадвите, които се забиваха във вратата.

— Светлини! — извика Магнус драматично.

Персоналът изключи всички лампи и локалът потъна в мрак, като блещукаха единствено оранжевите връхчета на цигарите.

— А сега моля всички — извика Магнус над крясъците на полицаите и ударите на брадвите по дървото — да преброим до три. Едно!

Хората се присъединиха нервно за „две“ и „три“. Лумна синя светлина, чу се последен трясък, вратата падна и полицаите нахлуха вътре. Тогава светлините внезапно се включиха. Но локала вече го нямаше. Всички клиенти видяха пред себе си порцеланови кани и чаши за чай. Джазбендът беше заменен от струнен квартет, който веднага засвири успокояваща мелодия. Вместо бутилки зад бара се издигаше претъпкана с книги лавица. Дори декорът беше променен — по стените имаше библиотеки и кадифени драперии, и нито помен от бара и какъвто и да било алкохол.

— Господа! — Магнус разтвори обятия. — Добре дошли на чаеното парти на нашия литературен кръжец. Тъкмо щяхме да обсъждаме „Невзрачният Джуд“^[3]. Идвайте съвсем навреме! Бих настоявал да платите за вратата, но разбирам нетърпението ви. Не сте искали да закъснеете за дискусиата!

Тълпата избухна в смях. Хората вдигнаха чашите с чай към полицаите и заразмахваха книгите.

Магнус всеки път се опитваше да измисли нещо различно. Веднъж, когато светлините угаснаха, той превърна бара в пълен с кошери пчелин. Друг път го преобрази в молитвена сбирка, а мнозина от клиентите бяха облечени като монахини и свещеници.

Обикновено толкова много объркваше полицаите, че проверките бяха кратки и относително мирни. Но след всяко подобно представление безсилието и гневът им нарастваха. Тази нощ групата беше водена от Макмантри, най-подкупния полицай, когото Магнус бе срещал. Беше отказал да му плаща от принципни съображения и сега той нахлуваше в бара му. Но този път бяха дошли подготвени. Носеха си инструменти — поне десетина брадви, още толкова ковашки чукове, железни лостове и дори няколко лопати.

— Приберете всички — нареди Макмантри. — Вкарайте ги в арестантската кола. И обърнете мястото с главата надолу.

Магнус размърда пръсти зад гърба си, за да скрие синята светлина, която се появи между тях. Внезапно четири панела паднаха от стените и разкриха проходи за бягство. Клиентите хукнаха към тях. Те щяха да ги отведат на четири различни места на няколко пресечки от тук. Просто лека защитна магия. Никой не заслужаваше да влезе в затвора заради един коктейл. Неколцина полицаи се опитаха да ги последват, но внезапно установиха, че проходите са задънени.

Магнус позволи на илюзията да изчезне и локалът си стана същият като преди. Това смая и разсея полицаите достатъчно, за да може той да приложи магическия прах върху себе си и да стане невидим. Мина покрай тях на път за изхода и спря за миг да ги погледне как дърпат завесата и оглеждат стената зад нея. Търсеха скрития изход, за който бяха сигурни, че е някъде там.

Навън цареше непрогледна септемврийска нощ. По това време на годината в Ню Йорк често беше горещо, а влагата бе от особен вид. Въздухът беше лепкав и изпълнен с мъгла от Ийст Ривър и Хъдзън, от морето и блатата, наситен с дим и пепел, богат на всякакви аромати на готвена храна и силна миризма на бензин.

Магнус тръгна към една от изходните точки на тунелите. Там се беше събрала тълпа от развълнувани гости, които се смееха и обсъждаха случилото се. Тук бяха някои от любимите му клиенти, включително красивият Алфи.

— Хайде! — рече Магнус. — Нека продължим у нас, какво ще кажете?

Десетина души се съгласиха, че това е превъзходна идея. Магнус извика такси, неколцина направиха същото и скоро веселата колона от таксите бе готова да потегли. Точно когато някой се настаняваше на задната седалка до него, Доли се наведе през прозореца и прошепна в ухото му:

— Хей, Магнус! Не забравяй! Следи парите!

Магнус ѝ се усмихна, кимна в жест „да, да, разбира се“, тя се изкикоти и се отдалечи. Толкова беше мъничка. И красива. И много пияна. Вероятно щеше да иде до Боуъри, за да се нахрани с онези, на които не им беше потръгнало в този град.

Когато върволицата потегли, цялата процесия от коли (един поглед през задното стъкло му показва, че са се увеличили поне с десетина) се отправя към хотел „Плаза“.

Щом се събуди на сутринта, първо забеляза, че е прекалено светло. Някой трябваше да разкара слънцето от тук.

Магнус бързо установи, че излишната светлина е заради липсата на завеси по прозорците в спалнята му. После видя четирима напълно облечени (жалко) непознати да спят до него на леглото, нехаещи за слънчевата светлина и за целия свят.

Третото, което забеляза, беше може би най-объркващо — пред кревата се извисяваше купчина автомобилни гуми.

Нужни му бяха известно време и ловки маневри, за да преодолее спящите и да стане от леглото. Из цялата стая бяха разпръснати поне двайсетина заспали или припаднали гости. Завесите липсваха и от прозорците на дневната, но стана ясно къде са се дянали. Хората ги използваша като одеяла и импровизирани навеси. Само Алфи беше буден, седеше на канапето и се взираше нещастно в слънчевия ден.

— Магнус — изстена той. — Убий ме, моля те.

— Защо, незаконно е! — отвърна Магнус. — Знаеш как се отнасям към нарушаването на закона. Кой са тези хора? Не бяха толкова много снощи.

Алфи сви рамене, за да покаже, че Вселената е изпълнена с мистерии и нищо никога няма да бъде проумяно в цялост.

— Наистина — каза той. — Ако не искаш да използваш твоето вуду, поне ме удари с нещо по главата. Трябва да ме убиеш.

— Ще ти дам да пийнеш — отвърна Магнус. — Леден доматен сок и табаско, резенчета грейпфрут и чиния с бъркани яйца — това ти трябва. Ще се обадя на румсървиса да донесат по дузина от всичко.

Прескочи няколко души по пътя към телефона, но откри, че всъщност е наградил голям декоративен пепелник. Може би и той самият не беше много във форма.

— И кафе — добави, остави пепелника и вдигна слушалката с изключително достойнство. — Ще поръчам и кафе.

Магнус даде нарежданията си на румсървиса. Там отдавна бяха спрели да задават въпроси за необичайните нужди на господин Бейн,

като например двацет и четири порции бъркани яйца и „кафе, колкото да напълните четири от големите ви вани“. После се върна при Алфи на канапето и загледа как неколцина от гостите му се обръщат и стенат в съня си.

— Трябва да престана с това — обяви Алфи. — Не мога да продължавам така.

Той беше от хората, които се разкисваха след една хубава нощ. Но това като че ли го правеше още по-привлекателен.

— Само махмурлук, Алфи. Нищо повече.

— Повече е. Виж, има едно момиче...

— О... — кимна Магнус. — Знаеш ли, разбито сърце се лекува най-лесно с друга връзка...

— Не и за мен — рече Алфи. — Тя беше единствената. Изкарвам хубави пари. Имам всичко, което пожелаея. Но изгубих нея. Виж...

О, не. Драма. Вероятно беше твърде съзлива за този ранен час, но красивите млади мъже с разбити сърца можеше да бъдат извинени. Магнус опита да добие вид на внимателен слушател. Удаваше му се трудно, защото слънцето напичаше и пак го унасяше, но все пак опита. Алфи разказа история за момиче, на име Луиза, за парти и за объркване с някакво писмо, а после за куче и май за моторница. Или може би беше планинска хижа. Тези неща трудно се бъркат, но наистина беше твърде рано. Както и да е, за кучето и писмото беше сигурен. Всичко приключило ужасно, а Алфи идвал в бара му, за да удави мъката. Когато историята наближи края си, Магнус видя, че един от спящите на пода дава признаци на живот. Алфи също го забеляза, затова се наведе да прошепне поверително:

— Магнус, знам, че можеш... да правиш разни неща.

Това прозвуча обещаващо.

— Искам да кажа... — запъна се за миг. — Можеш да правиш разни неестествени...

О, това беше много обещаващо, поне в началото. Така или иначе, в оцъкления поглед на Алфи не се четяха никакви любовни намерения.

— Какво имаш предвид? — попита Магнус.

— Ами... — Той снижи още повече глас. — Там... нещата, които правиш. Те са... магически. Няма как да не са. Не вярвам в такива работи, но...

Магнус се представяше като най-обикновен шоумен. Това изглеждаше правдоподобно и повечето хора се хващаха с готовност. Но Алфи — практичният, делови мундан — явно бе прозрял истината.

А това беше привлекателно. И притеснително.

— Какво точно ме питаш, Алфи?

— Искам да си я върна, Магнус. Трябва да има начин.

— Алфи...

— Или ми помогни да я забравя. Това със сигурност го можеш.

— Алфи... — Магнус не искаше да го лъже, но и не искаше да се въвлича в подобен разговор. Не тук и сега. И все пак трябваше да каже нещо. — Спомените са важни — рече той.

— Но болят, Магнус. Мисълта за нея ми причинява болка.

Магнус наистина не искаше да чува такива приказки толкова рано сутринта — за болезнени спомени и желание за забрава. Веднага трябваше да прекрати разговора.

— Имам нужда от една бърза вана, за да се освежа. Пусни румсървиса, ако обичаш. Ще се почувстваш по-добре, когато хапнеш.

Магнус потупа Алфи по рамото и тръгна към банята. Наложил се да вдигне двама спящи от ваната и от пода, за да се заеме с тоалета си. Когато излезе, от румсървиса бяха докарали шест масички на колелца, отрупани с всичките кани с доматиен сок, яйца, грейпфрут и кафе, нужни, за да прояснят утрото. Част от спалите като мъртъвци гости се бяха надигнали и шумно се угощаваха, като споделяха данни за състоянието си, за да стане ясно кой е най-зле.

— Видя ли подаръците ни, Магнус? — попита един мъж.

— Видях, благодаря. Много ми трябваха резервни гуми.

— Свалихме ги от една полицейска кола, за да им върнем за погрома над бара ти.

— Колко мило! Като отвори дума, май трябва да проверя какво е останало от заведението ми. Снощи полицаите не изглеждаха особено щастливи.

Никой не забеляза излизането му. Продължаваха да ядат, да пият, да разговарят и да се надсмиват над страданията си. От време на време някой тичаше към банята, за да повърне. Това се повтаряше почти всяка нощ и почти всяка сутрин. В хотелската му стая се появяваха непознати с махмурлук, които сутринта се съземаха, търкаха лица, заприличали на еноти от размазания грим, търсеха шапки, пера,

огърлици, телефонни номера, обувки и изгубено време. Не беше лош живот. Но нямаше да трае дълго. Нищо не трае дълго.

Накрая всички заприличваха на Алфи, призори плачеха на канапето, изпълнени със съжаления. Затова Магнус странеше от такива проблеми. Не спирай да се движиш. Не спирай да танцуваш.

Той започна да си подсвирква, щом затвори вратата на апартамента, и в коридора свали шапка на една много възмутена дама. Явно беше чула глъчката вътре. Когато се качи в асансьора към фойето, беше в толкова добро настроение, че даде на пиколото пет долара.

Доброто настроение на Магнус оцеля само пет минути. Това пътуване с такси не беше весело като предишното. Упоритото слънце прежуряше, таксито се давеше и гаснеше, а движението беше понатоварено от обичайното — около тях имаше поне шест коли, които надуваха клаксони и бълваха отровни газове. Той забеляза и полицейски, които му напомниха за изстраданото вечерта унижение.

Когато стигна на Двайсет и пета улица, видя истинския мащаб на погрома. Вратата на магазина за перуки беше разбита и криво-ляво заменена с дървена дъска и верига. Магнус я отвори, като изстреля с пръсти малка синя мълния. Магазинът за перуки беше претърпял сериозни щети — витрините лежаха преобърнати, а перуките плаваха в плитко езерце от бира и вино като странни морски създания. Скритата врата беше откъртена от пантите и захвърлена в другия край на помещението. Магнус заджвака по тесния проход. По него течеше дълбок половин педя ручей от смърдящ алкохол, който се стичаше по трите стъпала към бара. Вратата беше на трески, а зад нея всичко тънеше в разруха — счупено стъкло, строшени маси, купчини отломки. Дори невинният полилей беше съборен от куката си и лежеше на парчета върху остатъка от дансинга.

Но не това беше най-лошото. Насред разрушението, на един от трите оцелели стола, седеше Олдъс Никс, висшият магьосник на Манхатън.

— Магнус — рече той. — Най-сетне, чакам те от час.

Олдъс беше стар — дори за магьосник. Датираше отпреди новата ера. Като се имаше предвид докъде стигаха спомените му, всеобщото мнение бе, че е почти на две хиляди години. Въпреки това изглеждаше в края на петдесетте, с изящна бяла брада и поддържана бяла коса.

Магьосническият му знак бяха животински нокти по ръцете и краката. Краката бяха скрити от специални ботуши, едната му ръка винаги беше в джоба, а другата стискаше сребърната топка на дълъг черен бастун.

Присъствието му наред разрухата приличаше на обвинение.

— С какво заслужих тази чест? — попита Магнус и внимателно пристъпи през бъркотията по пода. — Или винаги си искал да видиш потрошен бар? Гледката не е за изпускане.

Олдъс избута с бастуна си парче от счупена бутилка.

— Има и по-добри занимания, Магнус. Наистина ли искаш да си губиш времето, като продаваш алкохол на мунданите?

— Бейн...

— Олдъс... Забърквал съм се в много проблеми и битки. Няма нищо лошо да искаш да заживееш спокойно и да избягваш неприятностите.

Олдъс махна с ръка към разрухата.

— Това не е неприятност — обясни Магнус. — Не и истинска неприятност.

— Но не е и сериозно занимание.

— Защо да не се наслажда за малко на живота? Имаме цяла вечност. Трябва ли да я прекараме в усилен труд?

Глулав въпрос. Олдъс вероятно бе постъпил точно така.

— Магнус, не може да не си забелязал промените. Те са в ход. Световната мунданска война...

— Мунданите вечно воюват — отвърна Магнус, събра няколко столчета на счупени винени чаши и ги подреди в редичка.

— Не и така. Не и толкова глобално. Освен това прибъгват и до магията. Създават светлина и звуци. Общуват от разстояние. Това не те ли тревожи?

— Не, никак.

— Значи, не виждаш какво предстои?

— Олдъс, прекарах тежка нощ. За какво говориш?

— То идва, Магнус. — Гласът на Олдъс внезапно стана много дълбок. — Можеш да го усетиш. Идва и всичко ще се разпадне.

— Кое идва?

— Преломът и падението. Мунданите вярват само в книжните си пари и когато те се превърнат в пепел, целият свят ще се обърне с

главата надолу.

Изглежда, дори на магьосниците им се разхлопваха дъските. Всъщност най-вече те бяха с разхлопани дъски. Легне ли на плещите ти бремето на цяла вечност — обикновено посред нощ, когато си сам — тежестта става непоносима. Знанието, че всички ще умрат, а ти ще продължиш да живееш в някакво неясно бъдеще, населено от кой знае кого, и всичко все ще се разпада, а ти ще продължаваш ли, продължаваш...

Олдъс се замисли за това. Или поне така изглеждаше.

— Искаш ли питие? — предложи Магнус състрадателно. — Скрил съм няколко специални бутилки в сейф под пода в задната стая. Пазя „Шато Лафит Ротшилд“ от 1818 година за черни дни.

— Мислиш, че това е решението за всички проблеми, нали, Бейн? Пиене, танци, любов... но чуй ми думата, нещо се задава и ще сме глупаци, ако си затваряме очите.

— Да съм твърдял, че не съм глупак?

— Магнус! — Олдъс рязко се изправи, удари с бастуна си по пода и из отломките запращаха лилави мълнии. Дори когато говореше глупости, той си оставаше могъщ магьосник. Е, за две хиляди години все трябваше да е научил нещо. — Когато решиш да бъдеш сериозен, обади се. Но не отлагай твърде дълго. Сега живея в хотел „Дюмон“ на Сто и шестнайсета улица.

Магнус остана сам сред подгизналите останки на бара си. Долноземка, която идва и започва да бръцолови за проклетия и бедствия, можеше да бъде игнорирана. Но ако след нея се появи Олдъс и ги наприказва същите...

... освен ако самият той не беше пуснал слуха, все пак не изглеждаше съвсем с всичкия си.

Да, това звучеше правдоподобно. Висшият магьосник на Манхатън леко откача, започва да говори за прокоби, мундански пари и бедствия... някой дочува, разпространява слуха и накрая той, както винаги, стига до Магнус.

Магнус потупа с пръсти по напукания мрамор на някога кристалночистия бар. Наистина беше забелязал, че напоследък времето тече по-бързо. Олдъс имаше известно право. Времето бе като вода, понякога ледена и бавна (през двайсетте години на осемнайсети век... никога повече), друг път бе спокойно езерце, тих ручей или

стремителна река. Понякога се превръщаше в пара, която се разтваря, докато преминаваш през нея, обгръща всичко в мъгла и пречупва светлината. Такива бяха двайсетте години на двайсети век.

Ала дори в подобно бързотечно време нямаше как скоро отново да отвори бара си. Трябваше да поддържа илюзия за нормалност. Няколко дни или седмица. Можеше дори да го почисти по мунданския начин, да наеме хора с кофи, летви и гвоздеи. Или пък да го направи лично. Вероятно щеше да му е от полза.

И така, Магнус запретна ръкави и се хвана на работа — събра стъклата, счупените столове и маси на купчина. Взе парцал и започна да бърше мръсотията от алкохол, кал и трески. След няколко часа се измори и отегчи, затова щракна с пръсти и веднага приведе всичко в ред.

Думите на Олдъс още кънтяха в ума му. Нещо трябваше да се направи. Трябваше да каже на някого. На някой по-отговорен и по-заинтересуван от него, който да се заеме с проблема. Разбира се, това означаваше само едно.

Ловците на сенки не биха стъпили в незаконен локал. Те уважаваха мунданската забрана на алкохола (както винаги верни на мотото „Законът е суров, но е закон“). Това означаваше, че Магнус трябваше да отиде до Горен Ийст Сайд, в Института.

Великолепието на Института винаги го смайваше — той се издигаше над останалите сгради, неподвластен на времето и непреклонен в готическото си неодобрение към всичко модерно и променливо. Долноземците не влизаха в Института през главната врата, а през убежището. Но Магнус не беше обикновен долноземец и връзките му с ловците на сенки бяха отдавнашни и добре известни.

Това не означаваше, че получи топъл прием. Когато го пусна вътре, икономката Едит каза само: „Чакай тук“, и го остави във фоайето, където той заоглежда критично старомодната украса. Ловците на сенки определено си падаха по бургундскочервените тапети, лампионите във формата на рози и тежките мебели. Тук времето винаги течеше бавно.

— Ела — рече Едит, щом се върна.

Магнус я последва по коридора към приемната, където Едгар Греймарк, директорът на Института, стоеше пред една поставка за книги.

— Едгар — кимна Магнус. — Виждам, че си се поддал на натиска и си инсталирал телефон.

Той посочи апарата, който беше сложен на една малка масичка в тъмен ъгъл, сякаш за да бъде наказан заради самото си съществуване.

— Това е някаква проклетия. Чувал ли си как пращи? Но пък така мога да говоря с другите институти и да поръчвам лед...

Едгар остави книгата, която четеше, да се затвори.

— Какво те води при нас, Магнус? Разбрах, че въртиш локал. Вярно ли е?

— Напълно вярно — каза Магнус с усмивка. — Макар че в момента може да послужи по-скоро като купчина разпалки.

Едгар не поиска обяснение на тази забележка и Магнус не предложи такава.

— Наясно си, че продажбата на алкохол е противозаконна — продължи Едгар, — но предполагам, че точно затова ти харесва.

— Всички трябва да си имат хоби — отвърна Магнус. — По една случайност моето включва незаконна търговия, пиене и гуляи. Чувал съм и за по-лоши.

— Ние нямаме време за хобита.

Ловци на сенки.... Винаги по-добри от теб.

— Тук съм, защото чух някои неща в онзи мой локал. Неща за долноземците, които може би ще искате да научите.

Магнус разказа всичко, за което се сети, за думите на Олдъс и за странното му поведение. Едгар слушаше с каменно изражение.

— Значи, всичко се основава на бръщолевенията на Олдъс Никс? — попита той накрая. — Всеизвестно е, че напоследък не е много на себе си.

— Живял съм по-дълго от теб — отбеляза Магнус. — Имам богат опит и съм се научил да вярвам на инстинктите си.

— Ние не действаме по инстинкт. Разполагаш ли с някаква информация, или не?

— Като се има предвид дългата ни история, Едгар, мисля, че можете да се доверите на думата ми.

— Какво очакваш да направим?

Магнус се подразни, че трябва всичко да му обяснява. Беше дошъл при ловците на сенки с информация и не беше негова работа да им разяснява подробно значението ѝ.

— Може би да поговорите с него? — предложи той. — Направете това, в което най-много ви бива — наблюдавайте.

— Ние винаги наблюдаваме, Магнус. — Магнус долови в тона му лек сарказъм, който не му се понрави. — Ще имаме предвид всичко това. Благодарим за посещението. Едит ще те изпрати.

Едгар натисна един звънец и киселата Едит се появи на мига, за да изпроводи долноземеца от къщата.

Преди да иде в Института, Магнус беше решен да не предприема нищо. Просто да им предаде информацията и да продължи безкрайния си живот. Но пренебрежението на Едгар към тревогите му го амбицира. Олдъс живееше в хотел „Дюмон“ на Сто и шестнайсета улица. Не беше много далече. Точно над Италианския Харлем, на двайсетина минути пеша, така че Магнус пое на север.

Кварталите на Ню Йорк бяха много разнородни. Горен Ийст Сайд бе до болка изпълнен с пари и самодоволство, но след него къщите ставаха по-малки, шофьорите по-агресивни, а конските файтони — по-чести. След Стотна улица децата бяха по-буйни, играеха уличен бейзбол и се гонеха по платното, а майките им крещяха от прозорците.

Тук определено беше по-приятно. Цареше семейна атмосфера и от къщите се носеше ухание на вкусни гозби. Освен това бе хубаво да видиш квартал, в който не всички са бели. Харлем беше центърът на черната култура и на най-добрата музика в целия свят. Най-напредничавото и оживено място в този град.

Вероятно именно затова на някой му бе хрумнало да построи тук такъв чудовищно грамаден хотел. „Дюмон“ не се вписваше особено добре сред къщите от червеникав камък, магазините и ресторантите, но и не приличаше на място, което се интересува от мнението на съседите си. Беше построен на малка странична уличка, която като нищо можеше да е създадена специално за целта. Имаше голяма колонада отпред и десетки закрити със завеси прозорци. Тежките метални врати бяха плътно затворени.

Магнус се настани до една сергия за газирана вода от другата страна на улицата и реши да наблюдава и чака. Не знаеше какво точно

чака. Нещо. Каквото и да е. Не беше много сигурен, че то ще се случи, но вече бе набрал инерция. Първият час измина ужасно скучно. Чете вестник, за да убие времето, яде сандвич със сардини и пи малко кафе. Използва магическите си сили, за да върне изгубената топка на някакви деца от отсрещния тротоар, които така и не разбраха за това. И тъкмо беше на път да се откаже, когато процесия от изключително скъпи автомобили започна да се ниже към хотела.

Сякаш имаше изложение на най-великолепните коли в света — „Ролс-Ройс“, „Пакард“, няколко „Пиърс-Ароу“, „Изола Фраскини“, три „Мерцедес-Бенц“ и „Дюзенберг“ — така излъскани, че Магнус едва ги различаваше на потрепващото сияние на залеза. Той примигна с насълзени очи и видя, че шофьорите слизат и отварят вратите на пътниците си.

Те със сигурност бяха много богати. Богатите пазаруват прекрасни дрехи, които веднага разпознаваш. Най-богатите изпращат хора до Париж и купуват цели колекции, които никой извън модната къща не е виждал. Тези тук принадлежаха към втората група. Магнус забеляза, че всички са на възраст между четирийсет и шейсет години. Мъжете бяха с бради и шапки, а жените не бяха достатъчно млади или достатъчно фриволни за розовите костюми „Шанел“ и фееричните рокли от шифон на „Вионет“, с които се бяха издокарали. Всички бързо тръгнаха към хотела, без да разговарят или да спрат да се насладят на залеза. Изглеждаха достатъчно надути и сериозни, за да допусне човек, че се събират, за да призват демон. (Хора, които се опитват да зоват демони, винаги изглеждаха така.) Все пак Магнус се тревожеше повече от друго — те явно щяха да потърсят помощта на Олдъс. А Олдъс притежаваше невъобразими сили и знание.

Магнус зачака. След около час шофьорите подкараха колите в редица и богатите един по един се качиха в тях и поеха в нощта към Ню Йорк. Нямаше демони. Нищо. Магнус стана от стола си и тръгна обратно към „Плаза“, като се опитваше да проумее ситуацията.

Може би проблем не съществуваше. Олдъс имаше мрачно отношение към мунданите и вероятно просто се забавляваше с тези предполагаемо важни хора. Съществуваха и по-лоши забавления от това, да се будалкаш с група заблудени и глупави милионери, да им вземаш парите и да им обещаваши магия. Можеш за нула време да

натрупаш цяло състояние и да отпрашиш към Френската Ривиера, където да лентяйстваш цели десет години. Дори двайтсет.

Но Олдъс не беше магьосник, който си падаше по такива игрички, а десет или двайтсет години бяха нищожни в неговите представи за време.

Може би просто беше откачил. Случва се. Магнус се зачуди дали след стотици години същото ще сполети и него. Сигурно и той щеше да се завре в някой хотел, за да приема разни богаташи и да върши кой знае какво. Всъщност каква бе разликата от сегашните му занимания? Нима не прекара цяла сутрин в разчистване на боклуците в мунданския си бар?

Беше време да се прибира.

Октомври 1929 г.

Кой знае защо, Магнус изгуби интерес към бара си. Планираше да го затвори само за няколко дни, а те се превърнаха в седмица, после в две, три. Неколцина от редовните клиенти не намериха друг пристан, затова просто идваха в стаята му всяка нощ. Първо бяха един-двама, но след седмица прераснаха в цял поток. От управата на хотела дори се отбиха и любезно изказаха мнението си, че вероятно господин Бейн „би искал да отведе приятелите и познатите си някъде другаде“. Магнус отговори, също толкова любезно, че те не са му никакви приятели и познати. Обикновено били напълно непознати. Това не зарадва особено управата на хотела.

А и не беше съвсем вярно. Алфи се появяваше всяка нощ и дори се засели на канапето му, но с времето ставаше все по-навъсен. През деня ходеше на работа, връщаше се пиан и повече не изтрезняваше. Накрая дори спря да ходи на работа.

— Става по-лошо, Магнус — каза той един следобед, когато се събуди от предизвикан от уиски пиански ступор.

— Сигурен съм — отвърна Магнус, без да вдига очи от „Война и мир“.

— Наистина.

— Сигурен съм.

— Магнус!

Магьосникът вдигна изморено глава.

— Положението се влошава. Няма да издържи още дълго. Всичко започва да се разпада. Видя ли?

Той хвърли един вестник към Магнус.

— Алфи, изразявай се по-конкретно. Освен ако не говориш за този вестник, което е разбираемо.

— Наистина — Алфи се надигна и погледна над облегалката на канапето, — цялата финансова структура на Съединените щати може да се разпадне за секунди. Всички предричаха, че ще случи, но аз не им вярвах. Сега ми изглежда възможно.

— Стават такива неща.

— Как запазваш такова спокойствие?

— Практика — отвърна Магнус, пак заби поглед в книгата и отгърна страницата.

— Не знам. — Алфи се приплъзна надолу. — Може и да си прав. Може би всичко ще бъде наред. Трябва да бъде, нали?

Магнус не си направи труда да изтъкне, че не е казвал нищо подобно. Алфи изглеждаше успокоен, а това му беше достатъчно. Той самият обаче вече не можеше да се съсредоточи в книгата и изгуби желание да чете. Гостите започваха да стават досадни.

След няколко дни Магнус напълно се измори от компанията им, но не искаше да ги гони. Това би било непристойно. Просто нае апартамент на друг етаж и спря да се прибира в стария. Гостите като че ли забелязаха това, но нямаха нищо против, стига вратата на стария му апартамент да е винаги отворена и да не се налага да плащат за румсървиса.

Магнус се опита да запълва времето си с обикновени занимания — четеше, мотаеше се из Централ Парк, ходеше на кино или театър, пазаруваше. Жегата отмина и над града се спусна тучен октомври. Веднъж Магнус нае лодка и цял ден се носи около Манхатън, взираше се в скелетите на новите небостъргачи и се чудеше какво всъщност ще се случи, ако всичко вземе, че се разпадне, и защо е започнало да му пука толкова. И преди бе виждал как правителства и икономики се срутват. Но тези хора... те бяха направили грандиозни неща и щяха да паднат от твърде високо.

Затова отвори бутилка шампанско.

Забеляза, че много хора прекарват дните си около борсовите телеграфни апарати, инсталирани във всички клубове и хотели, в

много ресторанти и дори в барове и бръснарници. Чудеше се с какво тези глупави малки механизми под стъкления похлупак така омагьосват хората, че се тълпяха около тях с часове и ги чакаха да изплюят дълги хартиени езици, нашарени със символи. Някои грабваха лентата още докато се изнизваше от апарата и започваха да четат магическите знаци.

На двайсет и четвърти октомври настъпи първото сътресение, пазарът се препъна и изгуби равновесие. Всички прекараха неспокоен уикенд; следващата седмица нещата много се влошиха. След това дойде и вторник, двайсет и девети, когато всичко се срина точно както мнозина предричаха, макар да не им се вярваше, че ще се случи. Магнус не успя да избегне ударната вълна дори в покоя на апартамента си в „Плаза“. Телефонът започна да звъни. В коридора се надигнаха гласове, дори писъци. Той слезе във фойето, където паниката набираше скорост — хора с куфари излизаха на бегом, всички телефонни кабинки бяха заети, а един мъж плачеше в ъгъла.

На улицата беше още по-лошо. Група хора водеха трескав разговор.

— Скачат от сгради в центъра — каза един мъж. — Мой приятел работи там и казва, че просто отваряли прозорците и се хвърляли долу.

— Значи, е истина? — възкликна друг, свали си шапката и я притисна към сърцето си, сякаш да го защити.

— Истина ли? Разбира се, че е истина! Банките започнаха да заковават вратите си!

Магнус реши, че вероятно е най-добре да се върне в апартамента си, да заключи вратата и да извади бутилка хубаво вино.

Наистина се качи горе и наистина влезе в стаята си, но в същия миг един от наскоро появилите се в стария му апартамент непознати цъфна на прага.

— Магнус — рече той, лъхайки на алкохол, — тря'а да дойдеш. Алфи ще скача през прозореца.

— Явно лудостта се разпространява бързо — въздъхна Магнус. — Къде е?

— В стария ти апартамент.

Нямаше време да пита откога са наясно, че има нов апартамент. Последва мъжа, който хукна тромаво по коридорите на „Плаза“. Изкачиха се три етажа по стълбището и стигнаха до вратата на стария

му апартамент, която зееше отворена, и Магнус видя, че няколко души са се събрали пред спалнята.

— Заклучи се вътре и запречи с нещо вратата — каза един мъж. — Погледнахме през този прозорец и го видяхме на перваза.

— Всички вън — нареди Магнус. — Веднага.

Когато си тръгнаха, той протегна ръка и вратата на спалнята рязко се отвори. Прозорецът, който преди бе източник на красива гледка към Сентрал Парк и твърде много светлина, сега обрамчваше присвитата фигура на Алфи. Той беше кацнал на тънкия бетонен перваз отвън и пушеше нервно цигара.

— Не се приближавай, Магнус!

— Не възнамерявам — отвърна Магнус и седна на леглото. — Но може ли да ми дадеш една цигара? Все пак смяташ да скачаш от прозореца на моята стая.

Това обърка Алфи за миг, но той внимателно посегна към джоба си, извади пакет цигари и ги хвърли вътре.

— Така — рече Магнус, вдигна пакета от пода и издърпа една цигара, — преди да полетиш, защо не ми кажеш какво става?

Щракна с пръсти и цигарата се запали. Направи го изцяло заради Алфи и успя да привлече вниманието му.

— Ти... много добре знаеш какво става... Какво направи току-що?

— Запалих си цигара.

— Не, другото...

— О, то ли? — Магнус кръстоса крака и се настани по-удобно. — Ами мисля, че вече си се досетил, че не съм като другите деца.

Алфи седна на петите си и обмисляше казаното. Погледът му беше ясен и Магнус си помисли, че вероятно за първи път от седмици е напълно трезвен.

— Значи, е вярно — каза Алфи.

— Значи, е вярно.

— Е, кой си ти?

— Просто някой, който не иска да скочиш през прозореца. Останалото са подробности.

— Дай ми една причина да не го направя — рече Алфи. — Всичко е загубено. Луиза. Всичко, което притежавах, и всичко, което спечелих.

— Нищо не е вечно — отвърна Магнус. — Знам го от опит. Ще имаш други неща. Ще срещнеш други хора. Можеш да продължиш напред.

— Не и с мисълта за онова, което съм имал — каза Алфи. — Щом си... какъвто си, можеш да направиш нещо, нали?

Магнус дръпна от цигарата и се замисли.

— Влез вътре, Алфи — рече накрая. — И ще ти помогна.

Същинският процес по промяна на паметта беше труден.

Съзнанието е сложна мрежа и паметта е важна за ученето. Извадиш ли погрешен спомен, човек може да забрави, че огънят гори. Но спомените можеше да бъдат притъпени и скъсени. Един способен магьосник — а Магнус бе точно такъв — можеше да прекрои миналото и да му придаде различна форма и звук.

И все пак не беше лесно.

Така и не стана ясно защо Магнус реши да направи това безплатно за мундан, който живееше на негов гръб от седмици. Вероятно защото беше ден на всеобщо страдание, а конкретно на неговото страдание можеше да се сложи край.

След час Алфи излезе от апартамента му, без да си спомня добре момичето, на име Луиза, която май беше кондукторка в градския транспорт или нещо такова. Или беше библиотекарка в родния му град? Не беше сигурен защо изобщо мисли за нея. Не помнеше особено ясно и миналото си богатство.

Когато приключи, Магнус беше изморен, облегна се до прозореца и се загледа в притъмняващия град отвъд ширналия се Централ Парк.

Точно тогава забеляза странна светлина в небето в горната част на града. Тя имаше конусовидна форма, стесняваше се към хоризонта и се разширяваше към облаците, и излъчваше зеленикаво сияние.

И се намираще точно над хотел „Дюмон“.

Нямаше как да вземе такси, защото до едно бяха заети и летяха с висока скорост. Всички се бяха запътили нанякъде, опитваха се да се отърват от акции, да продадат нещо или просто се щураха обезумели из града. Затова той прекоси на бегом източната част на парка чак до Сто и шестнайсета улица. Хотел „Дюмон“ изглеждаше точно както преди. Със спуснати завеси, залостен, студен, тих и неприветлив. Но Магнус натисна дръжката и установи, че вратата е отворена.

Първата странност беше, че хотелът изглеждаше напълно безлюден. Нямаше никого на рецепцията, във фоайето, никъде. Вътре определено беше великолепно, имаше изящно позлатено стълбище и всичко тънеше в плюш. Дебел червено-златен килим покриваше пода, а прозорците бяха затулени от тежки завеси, които се спускаха от тавана до пода. Беше хладно, сенчесто, закътано и притеснително тихо. Магнус се огледа, после вдигна глава към тавана, който беше изрисуван с бузести херувимчета, които се сочеха весело и се люлееха на люлки от лози в тучни градини.

Точно вляво видя широка арка с две колони, покрити с флорални мотиви. Явно това бе входът към едно от най-люксоznите помещения на хотела и изглеждаше като място, където можеш да намериш някого. Магнус отвори вратата и видя великолепна бална зала с бял мраморен под. Обграждаха я позлатени балкони, които се редуваха с позлатени огледала, отразяващи залата до безкрайност.

Освен това отразяваха и останки от човешки тела в отсрещния край на залата, пръснати около нещо като полирана гранитна плоча. Беше почти сигурен, че това са същите хора, които бе видял да слизат от скъпите си коли. Лицата на неколцина се бяха запазили, но цялата зала беше осеяна с парчета и ивици от хубави дрехи, част от които все още бяха прикачени към откъсната ръка или торс. Подът в дъното беше тъмночервен, защото кръвта се беше разляла на равен слой като глазура на мрамора.

— В името на Ангела...

Магнус се обърна и видя Едгар Греймарк да стои зад него, облечен във военското черно на ловците на сенки и със серафимската кама в ръка.

— Много мило, че дойде — рече Магнус.

Възнамеряваше да е саркастичен, но не се получи. Добре, че и двамата дойдоха. Каквото и да беше станало, щяха да имат нужда от помощ.

— Да не мислиш, че сме пренебрегнали предупреждението ти?
— попита Едгар.

Магнус реши да не отговаря. Вероятно бяха пренебрегнали предупреждението му и също като него бяха забелязали светлината в небето.

— Кои са тези хора? — попита ловецът на сенки.

— Мисля, че са някакви мундани, които са дошли при Олдъс.

— А къде е Олдъс?

— Не го видях. Току-що идвам.

Едгар вдигна ръка и още пет-шест ловци на сенки се появиха и тръгнаха да огледат телата.

— Прилича ми на атака на бегемот — каза едно момиче, докато се взираше в купчина окървавени парчета от плът и крепдешинени парцали. — Мръсно, неорганизирано. Това май са следи от двоен ред зъби, но е трудно да се каже...

Зад тях се чу силен гръм и всички се обърнаха към младеж, който извика и хвърли на пода нещо димящо и съскащо.

— Сензорът ми гръмна — изрева той.

— Мисля, че можем да приемем, че тук има сериозна демонична активност — каза Едгар. — Претърсете хотела. Намерете Олдъс Никс и го доведете.

Ловците на сенки хукнаха да изпълнят заповедта, а Едгар и Магнус останаха до купчината тела.

— Какво е станало според теб? — попита Едгар.

— Казах ти каквото знам — отвърна Магнус. — Дойдох, защото видях нещо в небето, и заварих това.

— На какво е способен Олдъс?

— Олдъс е на две хиляди години. Способен е на всичко.

— Олдъс Никс е на две хиляди години?

— Така разбрах. Не ме е канил на рождените си дни.

— На мен ми се струваше смахнат, но не съм и предполагал... е, няма значение. В района определено има няколко демона и сега те са най-важната ни грижа. А Никс...

— Е тук — чу се глас.

Олдъс излезе иззад една завеса на стената, като се облягаше тежко на бастуна си, приближи се бавно до гранитната плоча и седна върху нея. Едгар вдигна леко оръжието си, но Магнус спря ръката му и попита:

— Какво се е случило тук, Олдъс?

— Беше само проба — отвърна магьосникът. — Показно за моите спонсори, които любезно ангажираха целия хотел, за да мога да работя на спокойствие.

— Твоите спонсори, значи. Тези тук, дето лежат на парчета по пода.

— Каква беше тази работа? — попита Едгар.

— Работата ли? О, това е интересна тема, но не е за твоите уши. Ще говоря с него. — И посочи Магнус. — Останалите да си намерят занимание. Нали ловците на сенки са винаги заети. Тук трябва да върлуват към десетина демона. Не ги видях всичките, но както каза момичето, са предимно бегемоти. Гадни твари. Избийте ги.

Едгар Греймарк не обичаше да бъде отпращан, но Магнус го изгледа и се опита да го насърчи да се махне.

— Да — изръмжа Едгар. — Наистина имаме работа, но ти не си тръгвай, Никс. Ще се върнем да си поговорим.

Магнус кимна и Едгар излезе от балната зала, като силно затръшна вратите след себе си. Олдъс се вира известно време в кривите си ръце, преди да заговори:

— Магнус, не ни е мястото тук. Никога не е било. Живял съм повече от всеки друг на този свят и само това знам със сигурност. Предполагам, че и ти си достигнал до това заключение.

— Не съвсем — отвърна Магнус и пристъпи към него, но не навлезе в морето от кръв и трупове.

— Не съвсем?

— Понякога не се чувствам много на място, но се смятам за част от този свят. Откъде другаде мога да съм?

— Дори да си роден тук, ти произхождаш от друго измерение.

— Бездната ли имаш предвид?

— Точно нея имам предвид. И възнамерявам да ида там, където ми е мястото. Някъде, където ще съм си у дома. Искам да ида в Пандемониума и отворям портал, който да ме отведе там.

— А тези хора?

— Тези хора вярваха, че управляват света и парите им дават право на контрол. Чули за мен и дойдоха да търсят начин да постигнат този контрол, без да водят война или да упражняват сила. Аз им казах, че ще им осигуря достъп до власт, за която дори не са подозирали, ако ми дадат каквото ми е необходимо. И те ми предоставиха този хотел. Работя тук от месеци, подготвих пътя си. Цялата сграда е опасана от заклинания и магии. Вградих електричество и демонски метал в стените.

Сега тя е канал, който ще се превърне в най-съвършения и силен портал.

— И тогава са дошли те...

— За демонстрация. Предупредих ги, че е рисковано. Вероятно не съм се изразил достатъчно ясно. Мислех, че... — Усмихна се леко. — Те бяха чудовища, Магнус. Не заслужаваха да живеят. Глупави мундани, нима си въобразяват, че могат да управляват техния свят, като впрегнат нашата сила? Не. Умряха бързо.

— И предполагам, в огромна болка и ужас.

— Сигурно. Но страданията им приключиха. А сега ще приключат и моите. Ела с мен.

— Да дойда с теб? В Пандемониума? В Бездната? Пък аз си мислех, че поканата да прекарам едно лято в Ню Джърси е най-лошата, която съм получавал.

— Не е време за шеги, Бейн.

— Олдъс — рече Магнус, — искаш да идеш в селението на демоните, а оттам няма връщане. И знаеш какви ужаси ще срещнеш.

— Не знаем какво е там. Нищо не знаем. А искам да разбера. Единственото ми желание е да опозная това тайнствено място, моя истински дом. Последната фаза от заклинанието — рече той, вдигна топката на бастуна си и разкри вътре нож — са няколко капки магьосническа кръв. Само няколко. Лек разрез на дланта.

Олдъс се вгледа замислено в ножа, а после в Магнус.

— Ако останеш тук, порталът ще се отвори и ти ще дойдеш с мен. Ако не желаеш, тръгни си сега.

— Олдъс, не можеш...

— Мога и още как, след миг ще го направя. Изберирай, Магнус. Остани или напусни, но ако ще си вървиш, тръгвай веднага.

За Магнус вече беше пределно ясно, че Олдъс е луд. Никой не планира екскурзии до Бездната, ако е с всичкия си. Навлизането в Бездната беше по-ужасно и по-гибелно от самоубийство — все едно сам да се запратиш в Ада. Но с безумци хора трудно се разговаря. Някак беше убедил Алфи да слезе от прозореца, но с Олдъс нямаше да е толкова лесно. Физическата сила не беше добър вариант. Магьосникът можеше да предвиди всеки негов ход и да отвърне с равна или дори по-голяма мощ.

— Олдъс...

— Значи, оставаш? Идваш с мен?

— Не. Само...

— Тревожиш се за мен — каза Олдъс. — Мислиш, че не знам какво правя.

— Не бих се изразил така, всъщност...

— Обмислям го от много време. Знам какво правя. Така че, моля те, върви си или остани. Решавай, защото ще отворя Пор...

Стрелата сякаш запя, докато пореше въздуха, и се заби в гърдите на Олдъс като нож в ябълка. Той изпъна гръб за миг, погледна я, после се свлече мъртъв настрани.

Магнус видя как кръвта му потича по гранита.

— БЯГАЙ — извика той.

Младият ловец на сенки още гледаше гордо творбата си и се наслаждаваше на точния си прицел, затова не забеляза мрежата от пукнатини, която покри плочата и с пукот разцепи белия мрамор на хиляди парчета като трошащ се лед.

Магнус хукна да бяга — дори не подозираше, че е способен да развие такава скорост. По пътя сграбчи ловеца на сенки и го повлече със себе си. Тъкмо стигнаха до вратата и изскочиха навън, когато към фойето лумна бял огън и го изпълни чак до тавана, преди балната зала отново да го засмуче назад. Вратите на хотела сами се затвориха. Цялата сграда се разтресе, като че нещо отгоре го теглеше.

— Какво става? — попита ловецът на сенки.

— Той отвори някакъв канал към Бездната — рече Магнус, докато се изправяше на крака.

— Какво?

Магнус разтърси глава. Нямаше време да обяснява.

— Всички ли излязоха от сградата?

— Не съм сигурен. Имаше демони и вътре, и отвън. Хванахме пет-шест на улицата, но...

Хотелът потрепери и като че ли се разтегли леко, сякаш нещо го дърпаше нагоре.

— Махай се от тук — рече Магнус. — Не знам какво ще стане сега, но изглежда, цялата сграда ще... махай се!

През всички тези години и при всичките си проучвания Магнус никога не беше срещал нещо, което да го подготви за това — сграда, превърната в съвършен портал, и магьосник, който иска да си иде у

дома в Бездната, като използва собствената си кръв вместо ключ. Това го нямаше в учебниците. Тук се искаше находчивост. И много късмет. И вероятно малко глупост.

Ако допуснеш грешка на някой етап, а вероятно щеше да го направи, Бездната щеше да го засмуче. В самия Ад. Ето защо се искаше и глупост.

Магнус отвори вратата. Ловецът на сенки зад него изкрещя, но той само му извика да се маха.

Каква ужасна идея — помисли си Магнус, когато се озова отново във фойето. — Това май е най-лошата ми идея досега.

Огънят беше минал през сърцето на сградата, изпепелявайки всяка повърхност, беше почернил тавана, погълнал мебелите, оголил пода и овъглил огромното стълбище. Вратите към балната зала обаче бяха непокътнати.

Магнус влезе предпазливо.

Още не съм засмукан в Бездната. Това е добре. Даже много добре.

Телата се бяха превърнали в димящи скелети, а белият мраморен под напълно се беше разпукал. Кръвта се бе изпарила и сега личеше само тъмно петно. Гранитната плоча обаче изглеждаше невредима и се носеше на два метра над пода, окъпана от познатото слабо зеленикаво сияние. Олдъс не се виждаше никъде.

Какво си ти?

Гласът дойде от нищото. От залата и отвън. От главата на Магнус.

— Магьосник — отвърна той. — А ти какво си?

Ние сме мнозина.

— Моля ви, не казвайте, че сте легион. Вече е заето.

Да не би да се опитваш да се шегуваш с писанията на смъртните, магьоснико?

— Просто се опитвам да разчупя леда — каза Магнус на себе си.

Леда ли?

— Къде е Олдъс? — попита той по-високо.

Той е с нас. Сега и ти ще дойдеш при нас. Приблужи се до олтара.

— Мисля да пропусна. Тук много ми харесва.

Интересно, явно демоните не можеха да излязат. Ако можеха — щяха да го сторят. Та нали демоните това правеха. Все пак, макар и еднопосочен, каналът беше отворен.

Магнус пристъпи леко напред, за да огледа пода за някакви знаци, които да му подсказват колко голям е порталът, но нямаше нищо.

Магьоснико, не се ли измори вече от живота си?

— Това е твърде философски въпрос за анонимен глас от Бездната — отвърна Магнус.

Не се ли измори от вечността? Не искаш ли да сложиш край на страданията си?

— Като скоча в Бездната ли? Не, благодаря.

Ти си като нас. От нашата кръв си. Ти си един от нас. Ела и ще си добре дошъл. Ела и ще си сред своите.

Кръв...

Щом порталът се отваряше с магьосническа кръв... тогава тя сигурно можеше и да го затвори.

... или пък не.

Просто предположение.

— И защо искате това? — попита Магнус. — Пандемониумът сигурно е доста претъпкан, като се има предвид, че все се опитвате да го напуснете.

Не искаш ли да познаваш баща си?

— Баща ми?

Да, магьоснико. Баща ти. Не искаш ли да го познаваш?

— Той никога не се е интересувал особено от мен — каза Магнус.

А би ли го познал, ако говориш с него?

Магнус се сепна.

— Не, не мисля. Освен ако не намекваш, че в момента разговарям с него.

Чуваш собствената си кръв, магьоснико.

Магнус се вгледа в левитиращата плоча, в разрушението и в останките от телата. Освен това смътно усети нечие присъствие зад гърба си. Неколцина ловци на сенки бяха влезли в залата и гледаха плочата, но явно не чуваха нищо.

— Магнус? — обади се единият.

— Махайте се — отвърна той.

Защо ги защитаваш? Те не биха го направили.

Магнус се приближи до най-близкия от ловците на сенки, грабна камата от ръката му и се поряза.

— Ти. — Посочи онзи, който беше прострелял Олдъс. — Дай ми една стрела. Веднага.

Щом взе стрелата, Магнус потопа върха ѝ в кръвта си, после намаза с кръв дръжката, за всеки случай. Не му трябваше лък. Хвърли я с все сила към портала, като изричаше всички затварящи портали заклинания, за които се сещаше.

Имаше чувството, че се е вкаменил, а времето се разтегли и забави. Вече не беше сигурен къде е и дори кой е, знаеше само, че все още изрича заклинанието, олтарът си стои на мястото, а в главата му крещят гласове. Стотици гласове. Хиляди.

Магнус...

Магнус, ела при мен...

Магнус, ела...

Но той устоя. Плочата падна на земята и се пръсна на безброй парчета.

Тази нощ, когато се прибра у дома, някой го чакаше, облегат на вратата на апартамента му.

— Нали разбра? — попита Доли. — За мунданските пари. Май всичко се е сринало.

— Да, изглежда, всичко се е сринало — отвърна Магнус.

— Ти като че ли не ми повярва.

Магнус се облегна на отсрещната стена и тежко въздъхна. От стаите не се чуваше никакъв шум, само далечни, приглушени викове от дъното на коридора. Предполагаше, че мнозина вероятно са напуснали хотела, защото нямат пари за сметките, или тънат в мрачна тишина зад затворените врати. И все пак нямаха представа, че сривът на борсата е най-малката им грижа, че истинската опасност беше предотвратена. И никога нямаше да узнаят. Никога не узнаваха.

— Изглеждаш изморен — рече Доли. — Май имаш нужда да те разведря.

— Тъкмо затворих портал към Бездната. Имам нужда да поспя. Поне три дни.

Доли подсвирна тихо.

— Моята приятелка ми каза, че си опасен тип. Май не се е шегувала?

— Приятелка?

Доли се плесна по устата и стисна носа си с дългите си лакирани нокти.

— Опа!

— Кой те изпрати? — попита Магнус.

Доли свали ръка и се ухили.

— Една твоя добра приятелка.

— Не съм сигурен, че имам добри приятелки.

— Напротив. — Доли завъртя миниатюрната си мънистена чантичка. — Имаш. До скоро, Магнус.

Тя тръгна по коридора с въртелива походка, като от време на време хвърляше поглед назад. Магнус се свлече до стената. Беше страшно изтощен, но с огромно усилие се изправи и забърза след Доли. Наблюдаваше я иззад ъгъла, докато се качваше в асансьора, и веднага след това натисна бутона за другия. Кабината беше пълна с печални и видимо съсипани от днешните новини хора, а Магнус възнамеряваше да направи нещо много неприятно.

Той щракна с пръсти, пое контрола на асансьора от пиколото и накара кабината да се спусне надолу много бързо, почти в свободно падане. Предния ден беше дал на момчето голям бакшиш и сега се чувстваше в правото си. На другите пътници обаче не беше давал бакшиши и те се разпищяха от ужас, когато асансьорът полетя между етажите.

Магнус стигна до фойето преди Доли, провря се между все още травмираните (някои дори се молеха) хора и излезе от кабината. Тръгна през залата, като се прикриваше зад колони, саксии с палми и групи хора, и накрая се пъкна в една телефонна кабина. Не след дълго видя как Доли прекосява фойето, а токчетата ѝ потракваха по мраморния под. Последва я до изхода възможно най-тихо и незабележимо и стана невидим, за да мине покрай портиера. Отпред чакаше огромен червен „Пиърс-Ароу“ със сребърни завеси на задните прозорци, които закриваха пътника. Вратата обаче беше отворена и шофьорът стоеше в очакване до нея. Магнус зърна много красив глезен и малка сребърна обувка, както и част от обут в копринен чорап крак. Доли се приближи с подскоци към колата и се наведе към

отворената врата. Магнус не чу нищо от разговора. После момичето се навря вътре, като осигури на всички пред „Плаза“ прекрасна гледка към задника си. Тогава другата пътничка се наведе напред, за да каже нещо на шофьора, и Магнус видя профила ѝ. Не можеше да сбърка това лице.

Беше Камила.

[1] Американска актриса, утвърдила прическата тип „боб“ (каре). — Б.р. ↑

[2] На 16 януари 1920 г. в САЩ официално е наложен сух режим, забраняващ производството, търговията и консумацията на алкохол на територията на всички щати. Сформирана е специална полицейска част, която да следи за спазването на нормата. През 20-те години незаконният алкохолен внос обаче процъфтява и в криминалната история влизат гангстери като Ал Капоне и Бъгс Моран, които печелят милиони от дейността си. Сухият режим е отменен през 1933 г. след силна обществена реакция срещу забраната. — Б.р. ↑

[3] Роман на английския писател Томас Харди. Най-известното му произведение е „Тес от рода Д’Ърбървил“. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.